

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice števil. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.
Inserati:
Šestopisna peti-
vzeta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja

za Ljubljano
v upravnishvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrlet 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrlet 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 129.

V Ljubljani v soboto, 2. avgusta 1884.

Tečaj I.

Mrtva srca — nizke duše.

Ni vabljen prizor, gledati pijanca, tavajočega po cestnem blatu; utis ponižanega človeškega dostojanstva je tako oduren, da so stari Spartanci svojemu moškemu zarodu kazali vinjene sužnje, češ, da jih bodo s tem prizorom sigurno najlozje obvarovali iste napake. A mnogo odurnejše od nesrečneža, kateri v žganji utaplja zadnje sledove človeškega čuta in razuma, mnogo odurnejše so one nizke duše, katerim nobeno delovanje ni tako zaslužno, nobeno ime tako neomadeževano, nobeno rodbinsko razmerje tako čisto in sveto, da ga ne bi onečistili z izbruhom nebrzdane svoje strasti. Taka nizka duša predstavlja se slovenskemu čitateljstvu v slovenskem glasilu, in uredništvo tega lista nima niti toliko pojma o svojih dolžnostih do naroda in narodne omike, da bi pri durih izteralo pódlega pisuna ter plamenom izročilo nestvore njegovega peresa!

Imamo v mislih zadnjo številko „Slovana“ in njegov uvodni članek „O notranjski volitvi“, zaznamovan z dobro znano tvrdko r.— „Gospod baron Andrej Winkler uživa svoj dopust v notranjskem Logatci!“ — to je melodijozen začetek; potem ugiba brezimni pisec, kaj da je moglo napotiti visokega gospoda v to po pisateljevem mnenju ne baš prijetno letovišče ter konečno sklepa, da je deželni predsednik ali rovat šel proti dr. Zarniku, ali da je — *risum tenebris!* — sam poskušal, kandidiran biti v kranjski deželni zbor!

Koliko plemenitosti je tú nakupičene na razmerno malem in tesnem prostoru! V letinski vročini zapustiti mestno ozračje ter pribеžati na kmete, v prosto božjo prirodo, to je dandanes prava potreba postala, in nikdo ne zavidu ubogemu uradniku, ako ostavi zaduhlo pisarno za nekoliko tednov ter svoj dopust uživa — na deželi. In kedo bi tajil, da je tudi naš deželni predsednik, kateri z

neumorno marljivostjo v svojem poklicu deluje od zore do mraka, spočitka uprav potreben? Najnižji zadnji uradnik sme svobodno porablja svoj dopust, ljudski učitelj sme sfrčati, kamor mu drago, — le prvi državni dostojanstvenik vojvodine kranjske moral bi pohlevno preje dovoljenja prositi v „Národní Tiskarni“ ali v pisarni banke „Slavije“, češ, ali vzvišena gospóda v teh slavnoznanih uradih pač odobrava nameravano pot ter ne ugovarja njegovemu začasnemu bivališču!

In zakaj si je gospod deželni predsednik baš Logatec izvolil v svoje letovišče? Z finim nosom londonskega detektiva preiskal in prevahal je „Slovana“ pisun logaško okolic, senco je meril in vodo analizoval, komfort poštenih domačih gostilnic baje ni ugajal njegovemu velikomestnemu govtancu, za vse se je zanimal, le jedno malenkost je prezrl, ali bolje rečeno, navlašč zamolčal, da gospod deželni predsednik v Logatci pač ni iskal „posebne naravne krasote“, da je pa hotel enkrat videti svojo mlado hčer in njeneega soproga ter nekoliko časa se radovati zakonske sreče svojih otrok. Krpaču ju je to dovoljeno, le deželni predsednik naš niti očetovske prerogative nima, niti očetovske ljubezni ne sme kazati, ne da bi takoj povod dal zlobnemu sumničanju strankarskih fanatikov! Pač: mrtva srca — nizka duša!

Ali je pa visokorodni gospod svoj dopust res le porabljal v zabavo, v razvedrenje svojega utrjenega duha, kakor bi prav za prav le naravno in primerno bilo? Niti to ni istina! Na dopust spremljal ga je zaboj, napolnen z zakoniki, in svoj počitek žrtvoval je — deželnemu blagru. Znano je, da kranjski občinski red, najvažnejša in najobširnejša deželna postava, nikakor ne ugaja živim potrebam našega naroda. Vsak misleči poslanec je uže bridko čutil nedostatkosti tega zakona, a vsak se je vstrašil gorostasnega dela ter ni zaupal svojem teoretičnemu in praktičnemu znanju. Prve številke „Ljubljanskega Lista“ objavile

so iz odličnega peresa temeljito razpravo o novi organizaciji naših občin. Načela, izražena v teh člankih, prikupila so se tako hitro vsem deželnim poslancem brez razločka narodnosti in politične stranke, da je mnogobrojno obiskana enketa jednoglasno naprosila gospoda deželnega predsednika, naj on na podlagi teh idej blagovoli izdelati načrt prevažne postav. Kajti vsakemu je bilo jasno, in jasno se je poudarjalo tudi pri zborovanji enkete z vseh strani, da se v tem oziru nikdo ne more meriti z njim, bodi si, kar se tiče znanja postav in postavne tehnike, bodi si, kar zadeva mnogoletne praktične skušnje. Tej prošnji deželnih zastopnikov udal se je načelnik naše uprave, podal se je v Logatec, da bi mirno mogel dovršiti pretežavno delo, izdelal je in dognal okolo 180 paragrafov — ogromno delo, o katerem seveda poulični politiki in gostobesedni frazeologi niti pojma nimajo, — trudil se je od ranega jutra v pozno noč, in v zahvalo za to izredno požrtvovalnost drzne se nevreden gamin, rogati se cesarjevemu zastopniku, napadati ga kakor volilnega korteša, in naroden list se je našel, ki je brez pomisleka natisnil sramotne pojave grdo umazane nehvaležnosti!

„Andrej baron Winkler“, tako nazivlje „Slovana“, baje v obletnico cesarskega prihoda, cesarskega namestnika v deželi. In kako živo popisuje plemeniti list volilno „korteševanje“ našega deželnega predsednika! „Mi smo prepričani — beseduje radikalno glasiló — da je deželni predsednik med svojim dopustom marsikako roko stiskal in da je s plemenitega obraza dal posijati marsikakemu smehljaju svoje milosti, ki bi se sicer, da ni nova volitev pred durmi, ne bi bil nikdar rodil!“ Pač bi mnogobrojni prosilci, kateri dan na dan oblegajo duri predsednikove pisarne, vedno odprte vsakemu prostaku, lahko poučili gospoda urednika „Slovanovega“, da je dobrodejna uljudnost gospoda barona, kateri se prav po domače razgovarja s priprostim seljakom,

Listek.

N e č e m !

Spisal Silvanus.

(Konec.)

Dolgo uže tu sloni utopljená v misli; ne moti je veseli vrišč v krasno razsvitljenih bližnjih palačah bogatinov, niti mraz, ki kraljuje v tej mali sobici. Dobro, da ne čuje vriščanja bogatinov, še bolj bi čutila svojo bēdo; mraz pa je ne moti, saj se mu je uže privadila, kar se je morala, kje bi dobila drv za kurjavo. Lucija bila je revna, silno revna, nesrečna! S šivanjem služila si je pičle krajcarje, da si je ohranila življenje borno.

„Od nikoder pomoči? Prošla so tri leta, odkar je odšel on. Tri leta, kratka doba sicer, a koliko sem prestala bēde od tedaj, koliko nočij sem prečula v solzah — zanj, katerega ljubim iz vse duše. Kako lahko bi prenašala vso to zdanjo nesrečo, pomanjkanje, da bi bil le on na moji strani. A čemu zdihujem? On veseli se zdaj v tujih deželah — z drugo; krasne otročiče imata in srečna sta.

O srečen naj bode, srečen vse življenje; Bog blagoslovi njegova dela. Ali nisem sama kriva svoje nesreče? O da! ko se je obhajal sedemnajsti rojstni moj dan, tedaj prosil me je, da bi govorila z njim, govorila sama nekaj besedic, jaz pa sem ga lehkomišelnó odpahnila, lehkomišelnó, le v šali — saj sem ga vender čez vse ljubila. O Gustavo, ko bi ti vedel, koliko bridkostij mi je povzročil tvoj odhod! Gustavo, o, o! Zaradi ljubezni do tebe odbijala sem vse ponudbe bogatih snubiteljev.“

Lucija utihne v samogovoru, zakrije si obraz z rokama ter oblijejo jo obile solze. Le tecite solze ter lajšajte srčne bolečine!

„Da bi ga le še jedenkrat videla, le jedenkrat, prosila bi ga odpuščanja, — mu povedala, da sem mu odbila prošnjo le v dekliski lehkomišelnosti, da bi mu povedala, kakó sem ga ljubila in ga ljubim še zdaj — pa bode naj srečen z drugo!“

Častiti čitatelj je gotovo uže uganil, da je ta Lucija Rodijeva, nekđaj hči skoro najbogatejšega trgovca v Trsti, a danes revna šivilja. Nekđaj klanjali so se ji bogatini, danes pa ji milostno plačujejo male krajcarje za obilo delo. — Koj'kó je odšel Gustavo od Rodija, jela je pešati Rodijeva trgovina, posli

so ga goljufali, ladije so se razbile, razen tega zadele so ga nesrečne spekulacije na borzi. V dveh letih izgubil je vse premoženje. Tega udara ni mogel prenesti Rodi, umrl je kmalu in zapustil jedinico Lucijo brez premoženja.

Dolgo je slonela Lucija v premišljevanji ob oknu, morili so jo spomini na čase pretekla, kar nekdo potrka na duri.

„Ne stanuje tukaj Lucija Rodijeva?“ vpraša mož, zavít do pol obraza v drago kožuhovino.

„Da! kaj želite, gospod?“

„Hvalili so vas kot dobro šiviljo — naročil bi si rad nekaj perila,“ deje tujec in zavija se še bolj v kožuhovino, tako da so bile pri slabi luči vidne le njegove oči.

„Z veseljem bodem oskrbela — takoj oskrbela.“

Dalje se ni mogel premagovati tujec — bil je Gustavo — vrgel je od sebe kožuhovino ter zdihnil:

„Lucija!“

„Ti Gustavo?“

Pala sta si v naročje. Hitro minul je večer. Gustavo pripovedoval je, kako je bežal v tuje dežele. Imel je srečo, pridobil si je obilo bogastvo; da je v srci vedno nosil lju-

nehlinjena lastnost njegova, izvirajoča iz dna za narod čutečega srca. A Logatčani in Notranjci sploh niso imeli skoro nobene prilike, uveriti se o istinitosti te razsodbe. Skoro nikoli v štirih tednih dež. predsednik ni zapusti svojega stanovanja, celo sprehajal se je vedno le v prostornem grajskem parku. Prebivalci logaški sami so nam pripovedovali, da svojega odličnega gosta nikdar drugače ne vidijo nego v nedeljo kadar čez cesto stopi k božji službi v cerkev — in celo tū, — so dostavili — mu jutranja maša ob 6. uri bolj ugaja nego velika maša ob desetih. Isto tako se ni vozaril po okoličih, ni gostov sprejemal, prav redke slučaje izimši ni občeval z deputacijami — in vendar ga „Slovanov“ časnikarski *franc-tireur* v draističnih potezah slovenskemu narodu predstavljaj kot — volilnega agenta!

Toda dovelj! Z gnjusom obračamo se proč od te propalnice, od tega izrodka bornega a dosedaj v obče vendar še poštenega slovenskega novinarstva. Čemu bi se tudi ukvarjali s tem, da bi ožigovali komični bombast tega žurnalističnega mazača, da bi občnemu smehu izpostavili neverjetne njegove hiperbole ali bičali nesramne laži njegove? S tako svojatjo meriti se, ni častna naloga, in kadarkoli bomo prisiljeni, odgovarjati slaboglasnemu „Slovanovemu“ sotrudniku in znani njegovi tvrdki, vrgli mu bomo v obraz one uničevalne besede, s kojimi se je nekdanj Mirabeau odrezal nevednemu nasprotniku, rekoč: „Nikdar se ne bode te povzdignili, *jusqu'à l'hauteur de mon dardain*, do višine našega zaničevanja!“

„Ljubljanski Sokol“ contra „Ljubljanski List“.

Ni ga bolj pustega in nadležnega paragrafa za časnikarja v vsem tiskovnem zakonu nego je usodni § 19. Prepričan si, da si pisal *bona fide*, dokaze imaš v rokah za natančno istinitost svoje trditve, — nič ne pomaga, prijaviti moraš „stvarni popravek“, sestavljen na podlagi tega paragrafa! Pač ti je prosto, pristaviti dodatek, da navzlic protivni izjavi še vzdržiš do pičice svoje besede, a — nasprotnega popravka se vendar ne moreš vbrniti! Živo se spominamo pri takih prilikah nepozabljenega prijatelja, pokojnega Jurčiča; kolikokrat se je on togotil nad to določbo, pravo šibo za novinarskega težaka, kolikokrat je on Boga hvalil, da občinstvo večinoma vendar le ne pozna tega strahovitiga orožja. Nam se je uže pripetil slučaj, da je ljubljanski fjakar zaradi nedolžne notice o njegovem konfliktu s policijo nam poslal popravek na temelji. § 19. tisk. zak. Sprejeti bi ga bili morali, toda k vsej sreči je mestni magistrat urno rešil to zadevo in vrlina bil je prej ob-

bezen do Lucije, zanj izgubljene, da je le tej ljubezni hotel zvest ostati vse življenje. Ko pa je čul, da je nesreča zadela Rodija, hotel je pomagati svojemu dobrotniku, hitel je domov in zdaj je tu.

„In ti me še ljubiš?“ vpraša Lucija ter se ga oklene okolo vratu.

„Lucija!“

Obili poljubi pričali so o njijini sreči.

„Kako pa je bilo z zaroko z Berenzijem?“

„Vse izmišljeno, da so le tebe uničili, saj sem jaz jedino le tebe ljubila — in ti si me tako grozovito zapustil!“

„In če bi te danes hotel kaj vprašati, bodeš tudi dejala: Nečem!“

Mestu odgovora pritisnila je svoja ustna na njegova.

Kmalu govorilo se je po mestu, da se je nekdanji Rodijev poslovodja Gustavo bogat vrnil iz tujine ter da vzame za soprogo Rodijevo Lucijo. In ljudje so ugani.

Srečna sta bila mlada poročenca in večkrat sta se oba prav odkrito smijala istemu nesrečnemu „Nečem!“, kateri je obema provzročil toliko bridkobe.

sojen zaradi istega prestopka, predno smo bili prisiljeni, razglasiti njegov „stvarni popravek“, v katerem slovesno zatrjuje, da je nedolžen kakor novorojeno dete!

Naravno tedaj, da smo bili kar osupnjeni, ko je „Ljublj. Sokol“ nam poslal „Popravek“, opirajoč se na ominozi § 19. Po pismu, v kojem se „Sokolov“ odbor pritožuje, da je „Ljublj. Lista“ odgovorni urednik s svojo notice „na nezaslišani način sramotil in žalil društvo in odbor,“ nadejali smo se kazenske obravnave pred porotniki in bili smo pripravljeni, nastopiti dokaz resnice. Toda, bodi-si, da njih vest vendar ni bila po vsem čista in mirna, bodi-si, da se jim je druga pot menj nevarna zdela, — hrabri naši Sokoli izročili so nam naslednji „Popravek“ ter sklicuj se na § 19, zahtevali natis te izjave.

„Gledé na poročilo v štev. 113. „Ljublj. Lista“ o nedeljskem dogodku pred kazinskim vrto moramo izjaviti:

1.) Ni resnica, da so Sokolci sami korakali mimo kazinskega vrta, — tudi čitalniški pevski zbor s zastavo korakal je s Sokolci; veteransko društvo ostalo je pred svojimi društvenimi prostori; 2.) ni resnica, da so sokolski trobentači svirali koračnico mimo vrta, — mestna godba svirala je od Krejčijeve prodajalnice do čitalničnega uhoda; 3.) ni resnica, da se je memogredé žvižgalo in sikalo, niti odbor „Sokola“, ki je bil na čelu društva, niti drugi Sokoli, niti organi javne varnosti niso slišali kaj takega; 4.) ni resnica, da so se vrnili Sokolci od čitalnice mimo kazine, — ostali so v čitalnični restavraciji, kjer je tudi ostala in potem svirala godba; Sokolci podali so se pozneje, kader se je komu poljubilo, posamič ali pa v družini domov. — V Ljubljani dne 17. julija 1884. Odbor „Sokola“. — Valentinčič, starosta. — M. Armič, tajnik.“

Urednik „Ljublj. Lista“ je pazno prečital zanimivi dokument, mél si je oči in debelo gledal podpis „Sokolovega“ tajnika, mnogoletnega odgovornega urednika „Slov. Nar.“ in tedaj na vsak način jako izvedenega žurnalista g. M. Armiča. Ali so grešili na našo novinarsko neiskkušenost? Kajti jasno je bilo, da se v „Popravku“ „popravlja“ mnogo reči, katerih nikdar trdili nismo, da se pojasnjujejo in zopet zanikavajo druge reči, za katere „Ljublj. Sokol“ odgovornosti *a priori* prevzeti ni mogel. Ves popravek bil je, z eno besedo rečeno, sestavljen tako nesrečno, tako nerodno, da ga pri najboljši volji nismo mogli prijaviti. In tedaj je izjava „Ljublj. Sokola“ romala v obširni uredniški koš, iz kojega smo jo vso prašno na dan vzklekli stoprav tedaj, ko je „Sokolov“ odbor — zopet na naše veliko začudenje — vložil sodnijsko tožbo zoper našega odgovornega urednika.

Obravnava bila je določena na petek. 1. avgusta, ob 10. uri pri mestni delegirani sodnji. Ker se je preje po „Slov. Narodu“ bilo skrbelo za časnikarsko reklamo, zbralo se je precej poslušalcev. Tudi „žurnalistika“ bila je zastopana; tam v kotu sedela sta v bratski slogi poročevalci „Slov. Naroda“ in dobro znani dopisnik dunajskih listov, gospod Konšek, in po njih lepem soglasji ni bilo soditi, da so listi, za koja pisarita, od nekdanj uže v smrtnem sovraštvu. Tožnika je zastopal odvetnik dr. Iv. Tavčar, zatoženi se je zagovarjal sam, obravnavo je vodil s hvalevredno nepristranostjo gosp. sodnik R. Čuček.

(Dalje prihodnjič.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Kakor dunajski listi poročajo, bode Nj. veličanstvo cesar prispel dne 20. t. m. zopet na Dunaj; dne 23. avgusta odpotuje v Bruck na Litavi, od tam v Arad, kjer se uže sedaj delajo velike priprave za sijajen sprejem, in potem k velikim vojaškim vajam na Moravskem. Pred prihodom na Dunaj obiskal bo cesar električno izložbo v Steyeru dne 19. t. m.

Vsa politična diskusija usredotočuje se v dogodjajih na Českem. Kakor se vidi, niso dunajski nemško-liberalni listi nič kaj veseli akcije svojih somišljenikov na Českem, uže zaradi tega ne, ker nazrevajo v tem nepremišljenem činu prvi korak k abstineniji tudi v parlamentarnih zastopih. Nemški sicer velé, da je nemška stranka izstopila iz českega kulturnega sveta le zaradi fevdalno-reakcionarnih tendenc večine omenjenega zastopa, no to ni istinito. Prvič večina kulturnega sveta ni fevdalno-reakcionarna, in drugič je obče znano, da je nemška stranka izstopila le iz narodnostnih ozirov. Vzroke narodnogospodarstvene narave naveli so Nemci le za to, ker so vedeli, da je treba plašča za njihovo od politične strasti vodjeno postopanje, ki more le škodovati interesom njihovih mandatarjev.

Znani hrvatski poslanec in žurnalist Miškatovič objavlja v „Narodnih Novinah“ oster članek proti znanim napadom „Slobode“ in „Pozora“. Miškatovič v tem članku obsoja nepremišljeno postopanje dijakov in onih, ki so dijake k temu zapeljali, ter javno priporoča prevrat. Kot primer neznačajnosti navaja dr. A. Starčevića, ki je pred sodniki tajil, da bi bil poznal politiko Kvaternikovo ter je izjavil, da ne vé, je-li je Kvaternik sploh spadal k njegovi stranki. Proti „Pozoru“ polemizujoč dokazuje Miškatovič, da politika obeh opozicij Hrvatsko mora dovesti v propast. Članek vzbudil je veliko senzacijo.

Tuje dežele.

Na Nemškem se bliža čas volitev za državni zbor ter se tudi uže počenja volilno gibanje. Vse stranke se pripravljajo na volilno borbo in razni listi hvalijo zasluge pristave svoje stranke. Največjo energijo razvija od sedaj narodno-liberalna stranka, katero knez Bismarck po mogočnosti podpira.

Razmere med rimsko stolico in Rusijo so se vidno zboljšale. V prihodnjih dneh uže imenovala bode Rusija stalnega zastopnika na papeževem dvoru v osebi gosp. Butenijeva.

Turčija postala je zelo rogovorna. Jedva je inscenirala afero o tujih poštah v Turčiji, katere hoče po polnem odpraviti, uže se javlja o drugem diplomatskem prepiru. Brez stvarnega povoda hoče namreč radi kolere, ki pa uže pojema, uvesti karanteno ne samo proti Francoski, nego tudi proti podonavskim kneževinam, proti Avstro-ogerski in Italiji. Imenovane vlasti se vé da protestujejo proti nepotrebnemu in samovlastnemu postopanju Turčije.

V angleški gorenji zbornici stavlja lord Lamington interpelacijo zaradi velike nesnažnosti sueškega kanala. Vlada je odgovorila, da jej do sedaj od kompetentnih oblastnj ni prišla nikaka pritožba o sueškem kanalu. Sploh pa da se bavi posebna komisija o vprašanji gledé sueškega kanala.

Dopisi.

Z Bleda 1. avgusta. (Izv. dop.) V poslednjem svojem dopisu poudarjal sem vidni napredek, ki se zadnja leta javlja v blejski občini. Danes bodi mi dovoljeno, „Ljublj. Listu“ poročati o nekaterih neprijetnih straneh tega sicer krasnega in jako priljubljenega letovišča. Vsakega gosta mora pred vsem neprijetno dirnuti ona graje vredna prikazen, ki se je, kakor sem se sam prepričal, žali Bože uže po vsem Gorenjskem udomačila, t. j. otroško beračenje. Hodi peš ali se vozi, kamor koli prideš, povsodi zastopi ti pot tolpa umazanih otrok, ki vzbujajo tvojo milosrčnost s povzdignjenimi rokami, češče celo v prahu klečeča ter te zdaj bolj zamolklo, zdaj glasno pozdravljajo s klasične nemščine običajnimi besedami: „Pit an krajcar!“ Ta nadležnost te mora tem bolj razjariti, ker ravno v letovišnih ljudje niso tako borni, saj imajo tako prilike dovelj, vsakega prišleca na razne druge načine nekoliko si privoščiti. Narodna naša čast odločno zahteva, da se ta grda razvada

čim preje odpravi. Zato je srčno želeli, da naši sicer ne malo ponosni Gorenjci svoji deci to sramotno beračenje strogo prepovedo, v drugi vrsti pa bi morali tudi učitelji otroke v šoli pogostokrat opozarjati na nedostojnost takega obnašanja. Učite deco goste vljudno pozdravljati, ne pa jih prosjaški nadlegovati ter s tem naš pri inorodcih itak uže v mnogih obzirih razvpiat narod v še večjo nečast spravljati.

Druga ne manj sitna nadloga je preobilni „muzikalični užitek“, ki se tujcem ponuja. Usedi se v hotelu prve ali druge vrste ali v prav navadni krčmi, komaj si pokusil kapljico vina ali piva, uže ti udarjajo na uho srce in mozeg pretresajoči glasovi „srebrnih“ strun, ki je ubirajo sevda same mojsterske roke. In ko si z vzgledno potrpežljivostjo celo četrt ure poslušal realno disharmonijo idealnih melodij, kakoršne so n. pr.: „O du mein lieber Augustin“, „Der Wenzel kommt, der Wenzel kommt“, ali če ti je bila sreča uže bolj mila, iz najnovejših arij najnovejše: „Nur für Natur hegte sie Sympathie“, „Ach, ich hab' sie ja nur auf die Schulter geküsst“ itd., pomoli ti novodobni trubadur svojo skledico pod nos, da s hvaležnim srcem (o ironija!) položiš nanjo svoj obolus. Pa to še ni najhujše zlo; saj bi se človek rad še z večjo svoto odkupil, da le reši svoja usesa nečloveškega trpinčenja. Ali komaj prvi „strunar odbrenkal je“, uže stoji na njega mestu drugi, tretji, četrti, časih jih je kar po več naenkrat, kakor da bi bil Tarsus vse svoje furije in zlobne demone nad te spustil, da se ubogi Orestes pokoriš za smrtne grehe vsega svojega življenja. Za harpo zadoné bívše vijoline cvileči glasovi, spremeljeni od neizogibne gitarre, z brenkajočimi citrami blagozvučna lajna itd. in *in infinitum*, da te mine ves apetit in če si se lačen ko volk za miso usel. Da je kupa tvojega trpenja polna, nastopijo konečno kakor pri sijajnih starorimskih pojedinah, še glumači in „umetniki“ raznik strok, da ti praznično žepe, za to pa srce z gnjevom napolné. Naj žalostnejše pri vsem tem je to, da vsi ti za tvojo zabavo skrbeči človekoljubi niso morda onemogli starčki ali nesrečni pohabljeni, marveč večidel mladi, krepki ljudje, ki bi z delom svojih rok človeštvu lahko dokaj koristili, tako pa s svojim neznosnim brenkanjem ljudem le življenje grené in Bogu čas kradejo. Nujna potreba je, da jamejo dotična oblastva take lene postopache z bolj paznimi očmi zasledovati.

Fr. Wiesthaller.

Iz Postojine 31. julija. (Izv. dop.) Pretečena sredi je bila za Postojince dan veselja. Obhajali smo obletnico prihoda Nj. veličanstva k nam. Uže prej ta večer, ko se je zmracilo, pričel se je spored slavnosti. Vse hiše so se razsvetlile, raz zvonikov in nekaterih poslopij vihrale so zastave, iz bližnjega Soviča čul se je pok topičev ter godba domača igrala je pred gradom, to je stanovanjem gospoda okrajnega glavarja, in potem šla je po trgu, koračnice svirajoča.

Drugi dan zjutraj ob 8. uri zbrali smo se v farni cerkvi; prisotni so bili vsi gospodje c. kr. uradniki politični, sodnijski, davkarski itd., občinski zastop, odbor čitalnični, požarna bramba postojinska in otoška ter šolska mladina s svojimi gg. učitelji in zastavo, kateri je preskrbel gospod dekan trakova, črnega in žoltega, z napisom: „V spomin bivanja Nj. veličanstva v Postojini 15. julija 1883.“ Tudi družega občinstva je bilo toliko, da je bila natlačena cerkev. Sv. mašo služil je gospod dekan z asistenco; kot arhidijakon prisostvoval je prezasluzni gosp. deželni poslanec in župnik hrenoviški dr. Sterbenec.

Po božji službi smo se podali v šolsko poslopje, kjer se je vršil spored kaj lepe veselice v sobani prvega razreda; ta prostor sta zelo okusno, prelepo ozaljšali gspdc. učitelji s svojimi učenkami dekliške šole. Ko so otroci skupno odpeli cesarsko pesem, nastopil je učenec četrtega razreda Fran Smerdov, ki je v lepem govoru spodbujal svoje součence k čednostim in budil v njih čutilo hvaležnosti do starišev, učenikov, dobrotnikov,

vzlasti pa do presvetlega vladarja in Njegove visoke rodbine. Po govoru zapeli so dečki kaj vbrano: „Kaj se Avstrija raduješ“ in „Kaiser Franz-Josefs-Lied“. Dopadale so se nam tudi deklamacije pridnejših učencev.

V drugem delu sporeda pokazale so svojo spretnost deklice v govoru, petji in deklamacijah. Govorila je razumljivo, s pravim podarkom Ant. Sterle, učenka četrtega razreda dekliške šole. Zapele so na to ginljivo: „Tri cvetlice“, „Veseli se čuje se povsod“. Izmed deklamacij omenimo naj pesni: „Pridna deklica“, „Pesem koncem šolskega leta“, „Živi svetli cesar naš“, „Für Kaiser und Vaterland“ — ki so nam posebno ugajale.

Po dokončanem sporedu razdelila sta gg. glavar in dekan med 16 najpridnejše učence in učenke lepa darila. Odpeli so še cesarsko himno, in ostavili smo šolsko poslopje, polni hvaležnih čutov do izbornega vodstva šole, za trdno nadejaje se, da nas razveseli tudi v prihodnje čestokrat s primerno šolsko zabavo.

Otroci šli so vsak na svoj dom, a nekateri odličnih gospodov z gosp. okrajnim glavarjem podali so se v Jamo, da so tu odkrili v oddelku „Belvedere“ piramido z napisom: „Am 15. Juli 1883 haben Se. Majestät gelegentlich des Landesfestes der Vereinigung des Landes Krain mit den Erbländern zur jubelnden Freude der Bevölkerung neuerlich die Grotte mit Allerhöchst Ihrem Besuche zu beehren geruht.“

Popoldne točno ob 1½ uri šla je šolska mladina s svojimi učitelji in mnogimi odličnimi šolskimi prijatelji k logarski hiši. Po potu svirala je godba. Ko pridemo na mesto, pozdravila nas gg. Pavel Rauscher, c. kr. nadlogar, in Gossler, c. kr. logar. Ta dva pripomogla sta veliko, da se je prostor za veselico dostojno uredil. Ko se nekoliko ohladimo, prične se med deco pravo nedolžno veselje, se razume, da vzlasti potem, ko se je okrepčalo z jedjo in pijačo; telovadilo, prepevalo ter igralo se je gotovo v preveliko zadovoljnost vseh prisotnih. Ali žal, da ti veseli trenotki minoli so kmalu; solnce šlo je za goré, približal se je mrak in mi ostaviti smo morali prijetni gaj ter oditi zopet v Postojino. Razkropili smo se pred šolo potem, ko smo še jedenkrat navdušeno zaklicali „slavo“ presvetlemu vladarju.

Konečno izrečemo onim najiskreno zahvalo, ki so se trudili, da se je tako vrlo izvršila prelepa, redka slovesnost; v prvi vrsti zasluži jo gosp. dekan Hofstetter, gosp. c. kr. nadzornik J. Thuma in gspdc. učiteljici pl. Renzenberg in Steiner.

Razne vesti.

— (Silen vihar.) Iz Vidma se poroča, da je bil dne 25. m. m. v Furlaniji hud vihar. V mnogih vaseh je vihar odtrgal strehe, dimnike. V vasi Pasian Schiavonesco je vihar dvignil pri stolpu kuplo ter je vrgel daleč proč v vrt; v Villaurbii je dvignil nekega kmeta v zrak ter ga nesel več metrov daleč. Več živalij je bilo usmrtenih in jeden kmet hudo ranjen. Po poročilih, katera so došla prefekturi v Videm, znaša škoda, provzročena po tem silnem viharju, nad 50 000 lir.

— (Kobilicar.) V vinskih gorah pri Tokaji pokazala se je do zdaj še neznana vrsta tičev v tako obilem številu, da bi mogla, kakor se pripoveda, v 24 urah uničiti vse vinograde. Do zdaj ti tiči niso še napadli grozda, vendar se prebivalci zelo bojijo, da bi se to pozneje ne zgodilo, kajti do zdaj so ti požrešneži ogulili po polnem vse murbove sadeže. Tem novim neprijetnim gostom prideli so prebivalci ime „kobilicarji“. Veliki so kakor vrabci.

— (Turški praznik Bajram.) Iz Sarajeva se poroča: Dne 25. julija popoldne označilo je šest strelav s trdnjave, da je postni mesec Ramazan pri kraju ter da se prične praznik Bajram, kateri traja štiri dni. To je jeden največjih turških praznikov in ob tem času je dovoljeno Turku, uživati vse jedi in pijače, katere niso v koranu prepovedane, v kakeršni meri se mu zljubi, sploh uživati v polni meri življenja radosti. Ker je vino Turku prepovedano, in sicer on ne ljubi opoj-

nih pijač, se vrši ta praznik prav mirno. Da je praznik, pričajo le zaprte prodajalnice ter da ponosno stopa Turek v novi obleki, doma pa si privoščijo dobro in obilo jedila.

— (Mezgi pušijo smodke!) Mezgi, kateri v južni Afriki prepeljavajo ljudi in blago, boleajo večkrat za koliko vsled preobilega uživanja turšice. Če opazi gonjač pri mezgu to bolezen, zviže hitro iz starih cunj smodko, vtakne jo mezgu v jedno nosnico ter jo prižge, drugo nosnico in gobec pa tišči mezgu trdno skup. Žival je prisiljena tako, da puši smodko in diha v sé žgoči dim; to baje hitro ozdravi bolezen. Nu, najboljše vrste tako smodke res da niso!

— (Število poljubov v zakonu.) Nedavno umrši originalen mož zapustil je zanimivo statistiko. Zaznamoval si je vse poljube, katero sta si dajala s soprogo v teku 20 let. V prvem letu sta se poljubila 36 500krat ali 100krat na dan. V drugem letu je bilo število poljubov uže za polovico manjše. V tretjem letu sta se povprečno poljubila 10krat na dan. Čez pet let prideta le dva poljuba na dan, v jutro in na večer. Pozneje pa sta si le časih še približala ustna.

— (Knez, o katerem se ne govori), kateri pa je vendar po polnem srečen ter živi v lepem miru in soglasji s svojimi podaniki, je knez Adosidis na otoku Samu. Vender, kdo je na svetu vedno srečen in zadovoljen s seboj in s svetom? Tudi Adosidis imel je jedno željo. Vse vladarje sprejemamo namreč o svečanih prilikah s sviranjem himne, le Adosidis niso, kajti imeli niso narodne himne. Najnovejši čas pa se je knezu izpolnila tudi ta želja, in zdaj menda mu nič več ne manjka k zadovoljnosti. Ko je namreč grška ladja „Midaulis“ vozila mimo Sama, komponiral je kapelnik ladje narodno himno za Samos. Zdaj svira Adosidis vsak dan pod oknom godba to himno, in knez ziblje se v zadovoljnosti.

Domače stvari.

— (Nj. c. kr. apostolsko veličanstvo) izvolilo je občinama Bohinjski Bistrici in Srednji Vasi za napravo gasilnega orodja darovati iz Najvišjega zasebnega premoženja vsaki po petdeset goldinarjev podpore.

— (Povožena) bila je včeraj popoldne 75letna Marija Čik v Karlovskih ulicah tik Zvonarskih ulic. Neka neznana ženska podila je prehitro, a poleg tega tudi prav nerodno svojega konjčica ter vsled tega povozila gori omenjeno staro. Marija Čik ranjena je na obrazu ter na desni nogi. Rane ponesrečnice so sicer neznatne, a kakor čujemo, je noga danes uže zelo otekla in nevarnost zaradi visoke starosti velika. Oblasti iščejo omenjeno voznico.

— (Nepoštenost.) Posestnik Josip Sušnik iz Polhovega Gradca izgubil je včeraj okoli poludne hranilnično knjižico, glasečo se na 63 goldinarjev. Naznanilo se je takoj redarstvu in hranilnici. — Danes predpoludnem prišel je neznan človek z omenjeno knjižico v hranilnico ter zahteval vloženi denar. Ta nepoštenjak zove se baje Andrej Leben in je iz Polhovega Gradca doma. Zdaj so ga izročili sodnji.

— (Godba v „Zvezdi.“) Jutri opoldne svirala bode v „Zvezdi“ vojaška godba po naslednjem vzporedju: 1.) Koračnica; 2.) „Dichter und Bauer“, ouvertura Suppéjeva; 3.) „Gut bürgelich“, valček Königov; 4.) koračnica iz opere „Die Tempel in Mähren“, Šeborova; 5.) „Schneewittchen“, polka Straussova; 6.) „Velocipede“, brzopolka Kavlichova.

— (Čitalnica v Šiški) priredi ljudsko veselico z besedo, plesom, streljanjem in kegljanjem za dobitke in spuščanjem velikega balona — v praznovanje obletnice slavnostnih dni in navzočnosti Njih veličanstva presvetlega cesarja — v dan 3. avgusta 1884 na Koslerjevem vrtu v Spodnji Šiški, s sodelovanjem slavne vojaške godbe c. kr. pešpolka baron Kuhn pod osebnim vodstvom kapelnika gosp. Nemrave. Program: 1.) Koračnica; 2.) Tittl: „Slovanske melodije“, ouvertura; 3.) „Slovenija svojemu cesarju“, govori gspdc. Zorova. 4.) Nedved: „Moja rožica“, moški zbor; 5.) Strauss: „Prvo dobrokanje“, valček, svira godba; 6.) Fajgel: „Vrli Slovenec“, mešani zbor; 7.) Ipavec: „Domovini“, svira vojaška godba, solo na rogu trobi gosp. ka-

pelnik Nemrava; 8.) F. S. Vilhar: „U Kolo“, moški zbor; 9.) Kinsky: „Budnica lijonska“, svira godba; 10.) A. Leban: „Slovo od demovine“, mešani zbor; 11.) Verdi: Duet iz opere „Il Masnadieri“, svira godba; 12.) Hajdrih: „Mladini“, moški zbor; 13.) Komzák: „Zvuky české“, potpourri, svira godba. Ples. 14.) Strauss: „Snežnica“, mazurka, svira godba; 15.) Stern: „Pozdrav Ljubljani“, četvorka, svira godba; 16.) Strauss: „Publicisti“, valček, svira godba; 17.) Millöcker: „Njegova si“, polka franc., svira godba; 18.) Strauss: „Strast v ljubezni in plesu“, brza polka, svira godba. — Streljanje za dobitke na 4 puške in 3 tarče prične se ob 9. uri zjutraj. Vsak strel velja 5 kr. Karta za 6 strel velja 30 kr. Kdor ne strelja na karto, nima pravice do dobitkov. Dobitki so: I. cekin, II. 4 gld., III. 3 gld., IV. 2 gld., V. 1 gld., VI. za največ strel 5 frankov. Kegljanje za dobitke prične se tudi ob 9. uri zjutraj. Trije lučaji veljajo 10 kr. Dobitki so: I. 10 gld., II. 4 gld., III. 3 gld., IV. 2 gld., V. 1 gld. Razdelitev dobitkov za streljanje ob 8. uri zvečer, razdelitev dobitkov za kegljanje ob polu 9. uri zvečer. — Začetek ob polu 4. uri popoldne. Vstopnina za osebo 20 kr. Otroci plačajo 10 kr. Častiti društveniki so vstopnine prosti. Pri slabem vremenu se veselica prestavi na prihodnjo nedeljo. K prav obili udeležbi vabi najljubše odbor.

— (Dvanajstkrat z nožem zaboden) je bil pretekli teden fant J. Štef iz Tenetiš; rane so deloma teške, toda vender za življenje ne nevarne.

— (Požarna kronika.) Dne 31. julija t. l. ob 9. uri zvečer tresčilo je v hišo posestnika Janeza Kete iz Žiberš št. 67. Pogorelo je podstrešje pri hiši in hlevu. Vrh tega poginil je eden vol. Človek se pri tem požaru nobeden ni ponesrečil. Škoda znaša blizu 600 gld. Pogorelec ni bil zavarovan.

— (Tatvine.) V noči od 23. na 24. julija t. l. pokrali so neznani tatovi Jakobu Strahu v Vodmatu št. 12 iz skednja 6 mernikov ječmena v vrednosti 8 gld. 40 kr. in jedno platneno rjuho, vredno 1 gld. 50 kr. Skedenj bil je zaklenjen s ključanico, a tatovi so jo odrgali. — Iz Šiške se poroča: Dne 30. m. m. med 11¹/₂ in 12. uro dopoldne ukradl je nekdo iz shrambe za orodje pri zidanju nove hiše poleg kolodvora c. kr. državne železnice v Ljubljani polirju Ant. Visintiniju iz tam viseče suknje žepno uro, vredno 12 gld. Sumiv tatvine je nek delavec M. S., ker je bil on sam ob istem času v shrambi, a se potem podal v mesto in še le pozno zopet vrnil.

— (Pretep.) Iz Borovnice se nam poroča: Dne 29. m. m. okolo 9. ure dopoldne vračala sta se brata J. in G. Š. iz Rakitne s polja domov. Med potom pa sta spila v bližnji gostilni jeden liter žganja. Ker sta bila pijana, jela sta se kregati ter si pretela s kosama. Naposled deje J. Š. svojemu bratu: „Če imaš koražjo, pa udari.“ G. Š. pa je v istini dvignil koso ter zamahnil na brata tako močno, da se je ročnik kose na gorenjem delu zlomil, kosa pa se je zasadila pri ovratniku med desno ramo in prsi ter njena ost prodrla je skozi desno roko. V bližini haveč se delavec iztrgal je potem ranjencu koso ter potem ta in napastnik spremila ranjenca na dom.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 2. avgusta. Kakor „Fremdenblatt“ čuje, pričakuje se prihodnje dni cesarski ukaz gledé podpore za Galicijo. Ukaz pooblašča vlado proti naknadnemu državno-zborskemu odobrenji, da se odškodovanim dovoli neobrestno posojilo v skupnem znesku 800000 gld.

Pariz, 1. avgusta. Kongres je na ponedeljek opoldne ob 1. uri sklican v Versailles. — Policija je zasačila pri nekem mehaniku bombe; zaprla so ga. — Od včeraj zvečer v Marseillu 22, v Toulonu 4 mrliča za kolero.

London, 1. avgusta. Nemški poslanik grof Münster ima v juternji konferenčni seji formulirane predloge gledé egiptovskih zdravstvenih reform predložiti.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 2. avgusta.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	81.10
„ „ „ „ srebri	81.90
Zlata renta	103.25
5% avstr. renta	96.15
Delnice narodne banke	863.—
Kreditne delnice	311.60
London 10 lir sterling	121.45
20 frankov	9.65
Cekini c. kr.	5.74
100 drž. mark	59.45

Uradni glasnik

z dne 2. avgusta.

Naprava novih zemljiških knjig: Pri c. kr. okr. sodnijski v Kamniku za katastralno občino Bisteršica; poizvedbe v 14. dan avgusta t. l.

Prostovoljne dražbe: V Kranji njive, gozdi in travniki umrlega mlinarja in zemlj. posestnika Jurija Zavrla v dan 14., 16. in 22. avgusta od 9. do 12. ure in popoldne od 3. do 6. ure. Vadij 10%. Plačilo v štirih obrocih.

Eks. javne dražbe: V Ilir. Bistrici zemljišče Ant. Mikoletiča iz Zarčice (2310 gld.) v dan 8. avgusta, 12. septembra in 17. oktobra; — zemljišče Jan. Slavca iz Knežaka (1390 gld.) v dan 5. septembra (3. narok); — zemljišče Jan. Candka iz Prema (1300 gld.) v dan 29. avgusta. — V Ložu zemljišče Jan. Jeršana iz Hudega Vrha v 29. dan avgusta (3. narok). — V Novem Mestu zemljišče Fr. Zajca iz Mirne Peči (240 gld.) v 27. dan avgusta (2. narok). — V Kočevju zemljišče Pavla in Elizabete Hönigmann iz Gorenjih Ložin (1500 gld.) v 10. dan septembra, 8. oktobra in 12. novembra.

Tujci.

Dne 31. julija.

Pri Maliči: Breindl, nadzornik južne želez., s soprogo; Grund, soproga advokata, z rodino; Bril, Lackenbacher, Baller, Paschka in Doring, trg. potovalca, z Dunaja. — Dr. Brelič, mestni tajnik, iz Reke. — Lapajne, trg. soproga, iz Idrije. — Vitez pl. Gossleth, zasebnik, iz Hrastnika. — Skoupil, kn. Auersp. logarski pristav, iz Sotške. — Stalzer, fabrikant lódna, iz Kočevja.

Pri Slonu: Haufler, potovalec, iz Draždanj. — Polatzek, trgovec, z Dunaja. — pl. Persich, trgovec, in pl. Blaž z rodino iz Trsta.

Pri Tavčarji: Legat, c. kr. profesor, in Konič, trgovec, s soprogo, iz Trsta. — Legat, c. kr. uradnik, iz Albone. — Dr. Kos, c. kr. profesor, iz Gorice.

Pri Avstr. carji: Ulbricht, trgovec, in Höfgen, učitelj, iz Draždanj. — Pater Alojzij, kapucinski predstojnik, iz Varaždina. — Hegedič, kaplan, iz Pitornaca. — Pakič, posestnik, iz St. Kocijana.

Pri Južnem kolodvoru: Schmidt, c. kr. nadlajtenant, z Dunaja. — Panajoti z rodino iz Trsta.

Umrli so:

Dne 1. avgusta. Marija Kotar, soproga žel. kondukterja, 37 l., Prečna ulica št. 5, jetika.

V bolnici:

Dne 30. avgusta. Blaž Koprivnik, delavec, 74 l., mrtvoud. — Fran Dolžan, delavec, 54 l., plućnica.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
1. avgusta	7. zjutraj	739.80	+15.0	jvzh. sl.	obl.	0-10
	2. pop.	737.40	+23.0	„	s. js.	dež
	9. zvečer	737.82	+17.6	zpd. sl.	obl.	

Japonska ajda

edino prava in ravno naravnost došla
se dobi letos po znižani ceni

kilo 22 kr.

(kedor je več skupaj vzame, še ceneje)

le pri

J. R. Paulin-u

zaloga špecerijskega blaga
v Ljubljani.

Ona je posebno izvrstna tudi za zeleno krmo in v prid čebelarom.

NB. Nahaja se neka sibirski ajda v kupčiji, japonski le v podobi zrnja po polnem enaka, ali v njenem bogatem pridelku nikakor ne, torej „pozor“ pri nakupovanju. (60) 7-6

Za razkuževanje

stranišč, kanalov i. t. d.

priporoča

karbolno kislino, klor-apno in železno galico

materijalna in špecerijska trgovina

M. E. Supan

Dunajska cesta.

A. Mayerjeva
trgovina piva

v steklenicah
v Ljubljani

priporoča izborno

marono pivo

iz pivovarne bratov Koslerjev

v zabojčkih po 25 in 50 steklenic.

Cena ⁷/₁₀ lit. steklenici . . . 16 kr.

⁹/₁₀ „ „ . . . 12 „

Zabojčki in steklenice franco nazaj ali se pa najceneje vračunavajo. (66) 1

Na prsih in pljučah bolehnim!

Gospodu **Jul. pl. Trnkoczy-ju**, lekarju v Ljubljani na Mestnem trgu.

Zamán vporabljal sem pri kašlju in pljučnih bolečinah razna sredstva, dokler nijsem poskusil Vašega **soka iz kranjskih planinskih zeljšč** a 56 kr., in z veseljem sem opazil zboljševanje. Blagovolite mi poslati še 3 steklenice.

Spoštovanjem Vaš udani

Josip Malešič v Šišku.

!!Priznanje!!

Proti bolečinam v glavi in želodcu!

Gospodu lekarnarju **Trnkoczy-ju** v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

Z veseljem Vam naznanjam, da so mi Vaše **kri čistilne kroglice**, škatljica po 21 kr., izredno dobro služile. Vročina, katero sem čutila po vsem telesu, potem hudi glavobol in sem ter tje napadajoča me mrzlica, sami nasledki zapretja in želodčnega katarja, ponehali so, hvala Bogu, po polnem, ko sem uživala Vase **kri čistilne kroglice**, tako da ljudje že pravijo, da sem veliko bolj zdrava videti.

Zahvaljevala se Vam v novič prav iskreno, Vas prosim, da mi pošljete za 1 gld. 5 kr. še en zavitek teh takó izvrstno delujočih **kri čistilnih kroglic**.

Pozdravlja Vas, sem najudanejša

Lucija Slibar.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr.

Najnovejšo spričalo.

Vaše blagorodje!

Mnogo let vporabljam Vašo **salicilno ustno vodo** in **salicilni zobni prašek** z izvrstnim vspehom in priporočati ja moram vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice. Spoštovanjem (52) 8-5

Anton Stama, župnik.

Vsa navedena sredstva ima vedno frišna v zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju

lekarna pri „Samorogu“

Jul. pl. Trnkoczy-ja

na Mestnem trgu v Ljubljani.